

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมจากอัตลักษณ์วัฒนธรรม

ทะเลทรายซาฟอโถว

Shapotou Desert Cultural Identity: Eco-cultural Tourism Management

Liu Fangliang,

Jantana Khochprasert and Poradee Panthupakorn

Burapha University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: fangliang0720@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมจากอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายซาฟอโถว มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.) เพื่อสำรวจเส้นทางการพัฒนาของการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนของทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรวัฒนธรรม และชุมชนในพื้นที่พื้นที่ซาฟอโถว 2.) เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟอโถว การวิจัยดำเนินการโดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ได้แก่ การสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตผู้เข้าร่วม และแบบสอบถามประสบการณ์ ตัวอย่างการสัมภาษณ์ ได้แก่ หน่วยงานรัฐบาลพื้นที่ซาฟอโถว นักวิชาการด้านวัฒนธรรม บุคลากรในชุมชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แบบสอบถามนี้ใช้เพื่อประเมินกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟอโถว ผลการวิจัยพบว่าทรัพยากรนิเวศ ทรัพยากรทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เกิดพื้นที่อยู่อาศัยในพื้นที่ซาฟอโถว มีผลกระทบเชิงบวกต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม ทรัพยากรนิเวศและวัฒนธรรมของทะเลทรายและแม่น้ำฮวงโหอย่างเห็นได้ชัด จากการมีส่วนร่วมของชุมชนและสังคมในการพัฒนาภูมิภาคอย่างยั่งยืน นำไปสู่การการเสนอยุทธศาสตร์เพื่อส่งเสริมการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟอโถว ได้แก่ 1) สร้างมาตรฐานและเป็นแนวทางพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชิงนิเวศ 2) เน้นหัวข้อหลักของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมทะเลทรายและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโหในพื้นที่ซาฟอโถว 3) การบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรมในพื้นที่ทะเลทรายช่วยส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับภูมิภาค สิ่งนี้สามารถส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของพื้นที่ซาฟอโถว

คำสำคัญ: เขตพื้นที่ซาฟอโถว; เอกลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย; นิเวศวัฒนธรรม; การจัดการการท่องเที่ยว

Abstract

Shapotou Desert Cultural Identity: Eco-cultural Tourism Management focuses primarily on the relationship between natural resources, ecological cultural resources, and the production and living methods of local residents in the Zhongwei section of the Tengger Desert's edge in Ningxia. It aims to identify the development patterns of harmonious coexistence among these three elements and explore the utility of the ecological spatial culture characteristics and human spatial characteristics of the Shapotou area in the Zhongwei section of the Tengger Desert's edge for sustainable tourism development in the region.

The research adopts methods such as data collection, field research, and interdisciplinary studies to investigate the ecological and cultural resources of the Shapotou area. Through the study of the ecological resources, historical and cultural resources, and production and living spaces of three representative villages, it is found that under the influence of Yellow River resources and desert resources, the regional cultural characteristics of the three representative villages are evident, making them effective resources for ecological cultural tourism development.

By integrating resources and conducting symbiotic ecological cultural tourism activities, it not only effectively protects the ecological environment and utilizes ecological resources but also promotes the development of regional cultural characteristics. This approach has practical value for the development of comprehensive tourism, thereby promoting the sustainable development of the Shapotou region.

Keywords: Shapotou Region; Desert Cultural Characteristics; Ecotourism; Tourism Management

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของทะเลทรายเป็นพื้นฐานสำหรับการใช้ชีวิตของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ขอบทะเลทราย วัฒนธรรมทะเลทรายเป็นศูนย์รวมของความหมายทางจิตวิญญาณของพื้นที่ขอบทะเลทราย การพัฒนาการท่องเที่ยวในทะเลทรายได้กลายเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของพื้นที่ขอบทะเลทราย และตอบสนองความต้องการที่เพิ่มขึ้นของประชาชนเพื่อชีวิตที่ดีขึ้น เมื่อมองในมุมของทรัพยากรทะเลทราย การใช้ทรัพยากรวัฒนธรรมขอบทะเลทรายที่มีลักษณะเฉพาะในภูมิภาคอย่างเต็มที่และการบูรณาการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นสื่อกลางในการพัฒนาทรัพยากรทะเลทราย ซึ่งถือเป็นรูปแบบที่สำคัญในการตระหนักถึงการปกป้องและการสร้างสภาพแวดล้อมทางนิเวศน์ทะเลทราย มรดกและการส่งเสริมวัฒนธรรมทะเลทราย และการพัฒนาอุตสาหกรรมทะเลทรายที่มีการประสานงานอย่างครอบคลุม นอกจากนี้ยังเป็นโมเดลที่สำคัญในการบรรลุเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ธรรมชาติ และสังคมอย่างกลมกลืน จากการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องของความต้องการด้านวัฒนธรรมวัตถุของประชากรในท้องถิ่น ตลอดจนการพัฒนาอย่างรวดเร็วของการขยายตัวของเมือง ผู้ทำให้มีปริมาณงานมากขึ้นเรื่อยๆ เลือกการท่องเที่ยวเชิง

นิเวศและวัฒนธรรมที่เป็นมิตรต่อธรรมชาติ

การท่องเที่ยวทะเลทรายคือการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวในทะเลทรายและทรัพยากรอื่นๆ ในพื้นที่ที่อยู่ติดกันของทะเลทราย และทรัพยากรในพื้นที่ที่อยู่ติดกันของทะเลทรายก็รวมอยู่ในขอบเขตของการท่องเที่ยวในทะเลทรายด้วย (ต่งรุ่ยเจีย ,2557) สภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของพื้นที่ท่องเที่ยวในทะเลทรายมีความเปราะบางและความสามารถในการฟื้นตัวของระบบนิเวศมีจำกัด วิธีสำรวจรูปแบบการเติบโตที่ยั่งยืนและประสบการณ์การพัฒนาของการท่องเที่ยวในทะเลทรายภายใต้ข้อจำกัดของสภาพธรรมชาติจึงได้กลายเป็นจุดสนใจของนักวิชาการ

เขตพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ตั้งอยู่บนขอบของทะเลทรายถึงเกอ เมืองจงเว่ย มณฑลหนิงเซียมีทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็น ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ภูเขาสูง หรือโอเอซิส ปี พ.ศ. 2527 เขตปกครองตนเองกลุ่มชาติพันธุ์หุย มณฑลหนิงเซีย ได้จัดสถานที่แห่งนี้ให้เป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวกลุ่มแรกของมณฑลหนิงเซีย จากการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายตลอด 30 ปี เขตพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ได้รับการสถาปนาเป็นเขตอนุรักษ์ธรรมชาติระดับชาติ และ แหล่งท่องเที่ยวทัศนียภาพของชาติระดับ 5A กิจกรรมการท่องเที่ยวได้เพิ่มรายรับในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการที่เกี่ยวข้อง กระตุ้นการพัฒนาของอุตสาหกรรมบริการในเขตพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ ในขณะที่ดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายอย่างเต็มกำลังนั้น การอนุรักษ์ระบบนิเวศทะเลทรายและการพัฒนาอย่างยั่งยืนนั้นก็ปัญหาที่ไม่สามารถมองข้ามได้ ในด้านหนึ่ง การพัฒนาการท่องเที่ยวทะเลทรายโดยปกติแล้วจะมุ่งเน้นไปที่พื้นที่ชายขอบของเขตทะเลทราย ซึ่งเป็นพื้นที่ระบบนิเวศอ่อนแอที่เห็นได้ชัด พฤติกรรมต่าง ๆ มากมายของมนุษย์ส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อทัศนียภาพและระบบนิเวศของทะเลทราย การตั้งมาตรการการท่องเที่ยวได้เพิ่มอัตราความเสื่อมถอยและสถานการณ์ที่เลวร้ายลงต่อระบบนิเวศทะเลทราย (ดิง เสี่ยวหง และคณะ, 2565: 194-201)กิจกรรมการท่องเที่ยวได้เพิ่มการปฏิสัมพันธ์ระหว่างประชากรในพื้นที่และนักท่องเที่ยว เมื่อเกิดการขัดแย้งทางวัฒนธรรมระหว่างนักท่องเที่ยวและประชากรในท้องถิ่น ผลกระทบของนักท่องเที่ยวต่อระบบนิเวศเชิงวัฒนธรรมจะสะท้อนโดยตรงต่อกระบวนการผลิตและชีวิตประจำวันของประชากรในท้องถิ่น อีกด้านหนึ่ง จากการกำหนดเขตพื้นที่ซาฟารีเวิลด์ให้เป็นเขตพื้นที่เขตสาธิตการท่องเที่ยว รวมถึงเป็นสถานที่ท่องเที่ยวระดับ 5A แห่งชาติ การท่องเที่ยวทะเลทรายได้เป็นที่รู้จักมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ภายใต้การเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวรวมถึงการพัฒนา กิจกรรมการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ นั้น ไม่ว่าจะเป็น โรงแรมทะเลทราย บาร์ทะเลทราย ห้องอาหารทะเลทราย ที่ได้ช่วยยกระดับการสัมผัสประสบการณ์การท่องเที่ยวทะเลทรายให้นักท่องเที่ยว ได้ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศทะเลทราย และทัศนียภาพของทะเลทราย (ซัน ปินหยิง, 2564: 75-81) การรวมกันของสถานการณ์การพัฒนาโครงการกิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายต่าง ๆ ส่งผลให้เกิดปัญหาความคาดหวังของนักท่องเที่ยวลดลง แรงดึงดูดในการท่องเที่ยวไม่เพียงพอ (ซี จี้รื่อ,2564)

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะดำเนินการจัดการท่องเที่ยวในทะเลทรายในพื้นที่ซาฟารีจากมุมมองของสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรมในระดับภูมิภาค โดยอิงจากการวิจัยการท่องเที่ยวในทะเลทรายที่เคยศึกษามาแล้ว ผ่านการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และวัฒนธรรม เพื่อปรับปรุงทรัพยากรการท่องเที่ยวในทะเลทราย มรดกทางวัฒนธรรม และซากทางโบราณคดีในพื้นที่ท่องเที่ยวซาฟารี เมื่อรวมเข้ากับภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมอื่น ๆ พื้นที่ทางวัฒนธรรมได้รับการจัดการอย่างเป็นระเบียบและสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาได้รับการคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพดังนั้นก็ช่วยเพิ่มขีดความสามารถการพัฒนาที่ยั่งยืนของภูมิภาคซาฟารี และความสามารถในการแข่งขันของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในทะเลทราย (หยาง หยิงหยิง 2563: 126-131) แผนปฏิบัติการเพื่อการพัฒนาคุณภาพสูงของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตซาฟารี (2021) เสนอให้เปิดตัวแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะ โดยต้องมีการบูรณาการและการปรับโครงสร้างภูมิทัศน์ แม่น้ำฮวงโห นิเวศวิทยา และวัฒนธรรม โดยอาศัยลักษณะการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมู่บ้านและเมืองและอุตสาหกรรมที่ได้เปรียบลักษณะเฉพาะเพื่อส่งเสริมเป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวในภูมิภาค ใช้การก่อสร้างเชิงนิเวศทะเลทรายเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชิงนิเวศทะเลทราย ใช้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมการก่อสร้างเชิงนิเวศทะเลทราย ทำให้การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเชิงนิเวศทะเลทรายเป็นอุตสาหกรรมที่ได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่ายในการปกป้องสิ่งแวดล้อมทางนิเวศและการพัฒนาเศรษฐกิจ และบรรลุเป้าหมายของความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันและ การพัฒนาที่ยั่งยืน สำหรับการท่องเที่ยวซาฟารี การพัฒนานวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชิงนิเวศในเขตมีคุณค่าทางสังคม เศรษฐกิจ และระบบนิเวศ (วังเฟิง และคณะ 2561: 250-256) ที่สำคัญการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมเขตพื้นที่ซาฟารีและการกลั่นกรองจุดเด่นการท่องเที่ยวเขตพื้นที่ซาฟารี ก่อให้เกิดระบบการจัดการทรัพยากร ซึ่งจะช่วยยกระดับการสัมผัสประสบการณ์ให้กับนักท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถท่องเที่ยวภายใต้ความสัมพันธ์แบบสมานฉันท์ในเขตพื้นที่ซาฟารี ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวทะเลทราย การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเพื่อที่จะให้บรรลุจุดประสงค์การพัฒนาอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. เพื่อสำรวจเส้นทางการพัฒนาของการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนของทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรวัฒนธรรม และชุมชนในพื้นที่พื้นที่ซาฟารี
2. เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฟารี

ระเบียบวิธีวิจัย

1. วิธีการวิจัย

1.1 วิจัยวรรณกรรม

รวบรวมผลการวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการจัดการการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาผ่านการรวบรวมข้อมูลลายลักษณ์อักษร ศักยภาพและจัดระเบียบข้อมูลนโยบายการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางนิเวศน์ทะเลทราย ประวัติศาสตร์วัฒนธรรม และเอกลักษณ์ทางอารยธรรมมนุษย์ ในเขตพื้นที่ชายขอบของทะเลทรายถึงแก่อ เขตซาฟอโถว ผ่านการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากพิพิธภัณฑ์เทศบาลจวงเว่ยและศูนย์วัฒนธรรมเทศบาลจวงเว่ย รวมถึงผ่านแพลตฟอร์มข้อมูลที่เกี่ยวข้องของรัฐบาลจีน เช่น เว็บไซต์ข้อมูล CNKI วารสารฐานทางทฤษฎีสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของทะเลทรายผ่านการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ ทฤษฎีการปรับตัวทางวัฒนธรรม และทฤษฎีความสัมพันธ์สามชีวิต

1.2 ลงสำรวจพื้นที่

ดำเนินการสำรวจเชิงลึกในหมู่บ้านที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ซาฟอโถว บริเวณขอบทะเลทรายถึงแก่อ ผ่านการสังเกตของผู้เข้าร่วมและการสัมภาษณ์เชิงลึก มุ่งเน้นไปที่การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ในชีวิตประจำวันของหมู่บ้าน วิธีการผลิต รูปแบบสถาปัตยกรรม ฯลฯ ไปจนถึงกระบวนการปรับตัวทางวัฒนธรรมให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในทะเลทราย และการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการเปลี่ยนแปลงการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ ในสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของหมู่บ้านและวิธีการดำรงชีวิตและการผลิตหลังการควบคุมการแปรสภาพเป็นทะเลทราย ดำเนินการสัมภาษณ์ชาวบ้าน นักวิชาการประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ผู้นำชุมชน หัวหน้าหน่วยงานจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมระดับชุมชนและเมือง และนักท่องเที่ยวในท้องถิ่น ที่มีผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด 32 คน โดยมีการแบ่งสัมภาษณ์เป็นหัวข้อต่าง ๆ เพื่อทำการเก็บข้อมูล ได้แก่ การพัฒนาระบบนิเวศน์ทะเลทรายและชุมชน วัฒนธรรมเชิงนิเวศทะเลทราย วัฒนธรรมท้องถิ่น วัฒนธรรมประวัติศาสตร์เขตพื้นที่ซาฟอโถว และนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ซาฟอโถว ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างดำเนินการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยว 22 คนในพื้นที่ซาฟอโถว เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวในเรื่องประสบการณ์การท่องเที่ยวและปัญหาที่มีอยู่ในการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฟอโถว

1.3 การวิจัยแบบสหวิทยาการ

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในทะเลทรายเป็นระบบที่มีความซับซ้อน การใช้วิธีการวิจัยแบบสหวิทยาการจึงเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาที่ซับซ้อนนั้น (เฉิงจื่อ 2562: 10-12) เนื้อหาการวิจัยมีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงทฤษฎีและวิธีการวิจัยด้านต่าง ๆ เช่น ในด้านการท่องเที่ยว ภูมิศาสตร์ การจัดการ สังคมวิทยา มานุษยวิทยา และสาขาวิชาอื่น ๆ การศึกษาสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาเป็นพื้นฐานของการวิจัยวัฒนธรรมทะเลทรายซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความเข้าใจด้านภูมิศาสตร์ การ

ท่องเที่ยว การจัดการ การจัดระเบียบข้อมูลวัฒนธรรมทะเลทรายมีความเชื่อมโยงกับการวิจัยเชิงทฤษฎีของมนุษยวิทยา การใช้วิธีวิจัยแบบสหวิทยาการเป็นวิธีที่สามารถสามารถขยายการคิดวิจัยและช่วยสรุปรวบยอดข้อมูลต่าง ๆ ได้ เช่น วัฒนธรรมทะเลทราย สภาพแวดล้อมทางนิเวศ วัฒนธรรมนิเวศ วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์และ เอกลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายต่าง ๆ ของเขตพื้นที่ชาพอโถว ช่วยให้นักวิจัยสามารถเสนอกลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในทะเลทรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ขอบเขตการวิจัย

2.1 ขอบเขตเนื้อหา

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชิงนิเวศของเขตพื้นที่ชาพอโถวคือการสำรวจและบูรณาการสภาพแวดล้อมทางนิเวศน์ทะเลทราย ทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรมนุษย์ในพื้นที่เข้าด้วยกัน (หวัง เสี่ยวจิง 2562: 253-256) ผ่านการสำรวจเชิงลึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่น โครงสร้างทางสังคม การพัฒนาเศรษฐกิจ ภาษา ศิลปะและทรัพยากรอื่น ๆ เรียบเรียงเอกลักษณ์ทางนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายของพื้นที่ชาพอโถว บูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง และจัดระเบียบทรัพยากรทางนิเวศน์ ทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อสร้างระบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์วัฒนธรรมทะเลทรายที่มีประสิทธิภาพในเขตพื้นที่ชาพอโถว

2.2 ขอบเขตการจัดการ

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมคือการจัดการสถานที่ท่องเที่ยวและผู้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องอย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ โดยอยู่บนหลักการทางวิทยาศาสตร์ บนพื้นฐานการพัฒนาระบบนิเวศและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน จุดประสงค์หลักของการวิจัยคือการสร้างระบบนิเวศทางธรรมชาติและวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถว จัดเตรียมกลยุทธ์การจัดการที่มีประสิทธิภาพสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ฯลฯ จากนั้นจึงกำหนดนโยบายและมาตรการที่อยู่บนพื้นฐานของหลักวิทยาศาสตร์และเป็นมาตรฐานมากขึ้น ส่งเสริมการพัฒนาแบบสมดุลของระบบนิเวศน์ในพื้นที่ชาพอโถว เพื่อเพิ่มกำลังในการเผยแพร่คุณค่าทางสังคมที่แข็งแกร่งขึ้นของเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเขตพื้นที่ชาพอโถว ดำเนินการวิจัยเชิงลึกเกี่ยวกับทรัพยากรนิเวศน์ ทรัพยากรวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ และทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของหมู่บ้านชาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวส่วย และหมู่บ้านหนานฉางตัน นำเสนอจุดเด่นของเอกลักษณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมเขตพื้นที่ชาพอโถวในประสบการณ์การท่องเที่ยวของเอกลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย สร้างมาตรการการจัดการที่สามารถหมุนเวียนสามารถดำเนินการได้จริง สามารถตรวจสอบได้ และมีประสิทธิภาพในทั้งสามด้าน ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม และด้านมนุษย์ ผ่านการปรับโครงสร้างและการออกแบบบูรณาการของทรัพยากร

2.3 ขอบเขตพื้นที่

พื้นที่ชาพอโถตั้งอยู่บริเวณตอนกลางและตะวันตกของเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย ตรงพื้นที่ชายขอบทะเลทรายเถิงเก่อหลี่ ชายฝั่งทางเหนือของแม่น้ำฮวงโห ขอบเขตระดับมหภาคของการวิจัยอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายชาพอโถ จะใช้พื้นที่ชาพอโถ เมืองจงเว่ยเป็นหลักในการรวบรวมเรียบเรียงข้อมูลและเอกสารต่าง ๆ ขอบเขตระดับจุลภาคของการวิจัยคือหิงสุ่ยเฉียวในเขตท่องเที่ยวชาพอโถ โดยเลือกหมู่บ้าน 3 แห่งเพื่อทำการรวบรวมข้อมูลและบันทึกการวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย รวมถึงการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม หมู่บ้านที่เป็นตัวแทน 3 แห่งมีดังต่อไปนี้

1. หมู่บ้านหนานฉางตัน (ตั้งอยู่ที่หิงสุ่ยเฉียว พื้นที่ชาพอโถ เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย เป็นหมู่บ้านตามเขตปกครองแห่งแรกของบริเวณที่แม่น้ำฮวงโหไหลเข้าสู่หนิงเซี่ย ทั้งยังเป็นหมู่บ้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งชาติ)

2. หมู่บ้านชาพอโถ (ตั้งอยู่ในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติชาพอโถ หิงสุ่ยเฉียว พื้นที่ชาพอโถ เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย เป็นหมู่บ้านท่องเที่ยววิถีชนบทแห่งสำคัญของชาติ)

3. หมู่บ้านฉางหลิวสุ่ย (ตั้งอยู่ในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติชาพอโถ หิงสุ่ยเฉียว พื้นที่ชาพอโถ เมืองจงเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย เป็นทางผ่านของเส้นทางรถไฟเปาโถ-หลานโจวหรือเส้นทางรถไฟสายทะเลทราย มีวัฒนธรรมการควบคุมการกลายสภาพเป็นทะเลทรายด้วยวิธีวางพีซเป็นแนวตารางหมากรุก และมีร่องรอยของเส้นทางสายไหมโบราณ)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ทำการวิเคราะห์เชิงคุณภาพเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถผ่านการสำรวจภาคสนาม โดยจำแนกและวิเคราะห์ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นหลัก

2) รวบรวมข้อมูลความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวผ่านแบบสอบถาม และใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อวิเคราะห์เชิงปริมาณประสิทธิภาพและข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถในภายหลัง

4. ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

1) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

การศึกษานี้อ้างอิงถึงรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศรูปแบบหนึ่ง เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับองค์ประกอบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ธรรมชาติ สัตว์ มนุษย์ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี หรือวิถีชีวิตผ่านความสัมพันธ์ระหว่าง 3 สิ่ง ได้แก่ สภาพแวดล้อมระบบนิเวศน์ สภาพแวดล้อมทางสังคม และผู้คน ไม่เพียงแต่จะสามารถทำให้นักท่องเที่ยวได้ชื่นชมทัศนียภาพธรรมชาติที่งดงามของทะเลทรายยังสามารถเรียนรู้และเข้าใจถึงวัฒนธรรมประวัติศาสตร์ในเขตพื้นที่ทะเลทรายและวิถีชีวิตของคนในพื้นที่ รวมถึงได้สัมผัสถึงความลึกซึ้งและมนต์เสน่ห์ของพื้นที่ริมขอบทะเลทรายเถิงเก่อ เขตพื้นที่ชาพอโถอีกด้วย

2) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

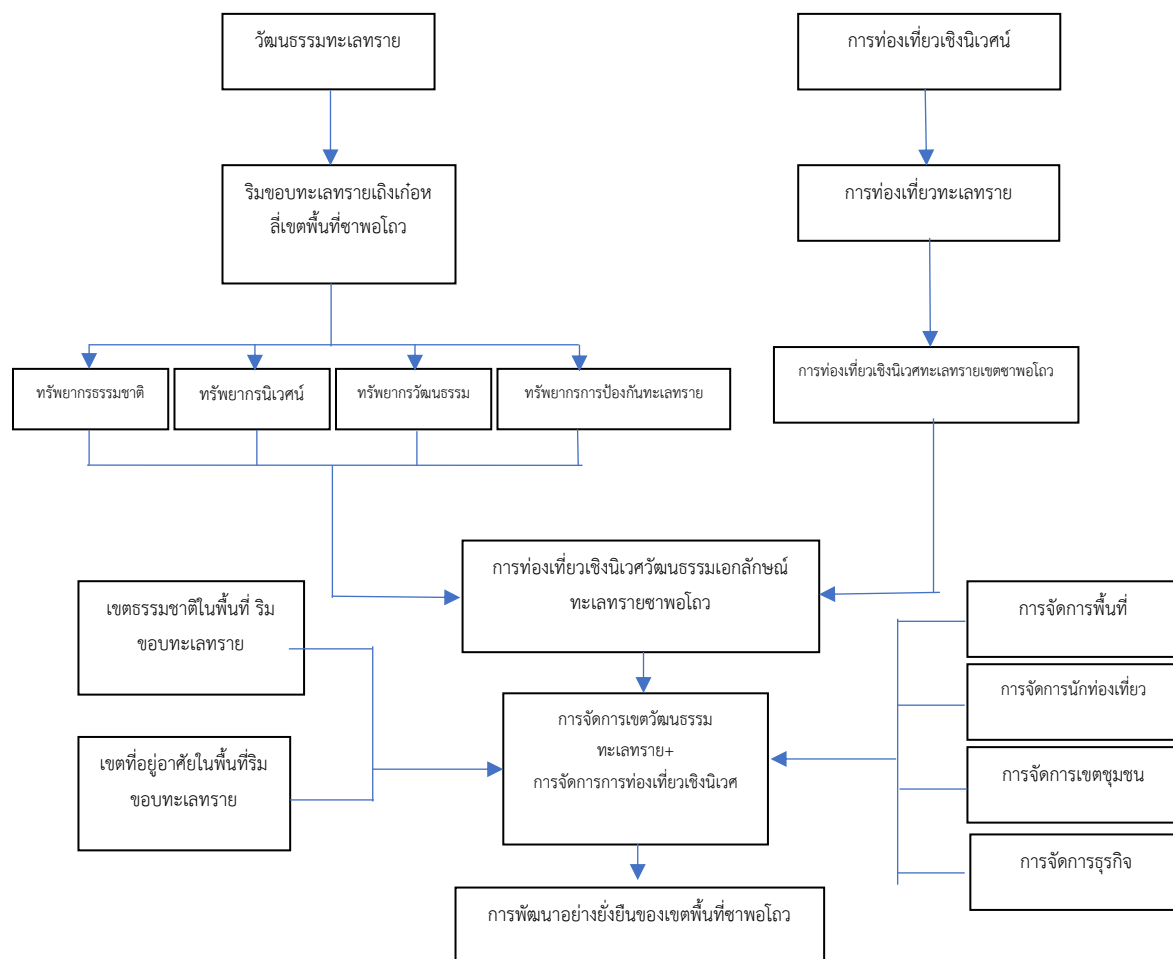
ในการศึกษาวิจัยนี้ การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมหมายถึงกระบวนการทั้งหมดในการวางแผน การจัดระเบียบ การนำ การประสานงาน การกำกับดูแล และการประเมินการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชิงนิเวศ รวมไปถึงการจัดการการวางแผนเชิงพื้นที่ การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว การจัดการบริการการท่องเที่ยว และการจัดการตลาดกิจกรรมการท่องเที่ยว การจัดการเพื่อให้บรรลุการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ชาพอโถว

3) เอกลักษณ์เชิงนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ทะเลทราย

ในการศึกษาวิจัยนี้ เอกลักษณ์ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ทะเลทราย ได้แก่ 1. พื้นที่ทะเลทรายมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์และทรัพยากรทางนิเวศที่หายาก 2. พื้นที่ชาพอโถวที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันยาวนาน 3. วิถีชีวิตและวิถีการควบคุมการแปรสภาพเป็นทะเลทรายในพื้นที่ของมนุษย์ในพื้นที่ชาพอโถว สามารถส่งผลดีต่อการศึกษาในกิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษานี้มุ่งเน้นไปที่การศึกษาค้นคว้าการจัดการที่มีประสิทธิภาพของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชายขอบทะเลทรายเชิงเกลือ เมืองจ่งเว่ย เขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย ใช้ข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรและการลงสำรวจพื้นที่เพื่อทำความเข้าใจข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ในสภาพแวดล้อมทะเลทรายและสภาพแวดล้อมของมนุษย์ในท้องถิ่นและผสมผสานการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมและทฤษฎีการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพื่อการชี้แจงความสัมพันธ์ทางทฤษฎีและการปฏิบัติระหว่างการผลิตวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ของสภาพแวดล้อมทางนิเวศทะเลทรายในภูมิภาคและการปรับตัวทางวัฒนธรรมของผู้คนให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในทะเลทราย บทความฉบับนี้นำเสนอกลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทรายในเขตพื้นที่ชาพอโถว ซึ่งเป็นแนวทางใหม่สำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมทะเลทรายในเขตพื้นที่ชาพอโถว

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. การพัฒนาของทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโล

1.1 ทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโล

เขตพื้นที่ชาพอโลมีพื้นที่ทั้งหมด 6,877 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุม 11 เมือง 162 หมู่บ้าน และ 36 ชุมชน โดยมีประชากรถาวร 399,700 คน (ข้อมูลจากเว็บไซต์รัฐบาลประชาชนเทศบาลลงเหว่ย, 2023) เขตชาพอโลเต็มไปด้วยเขตผสมผสานทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ภูเขา โอเอซิส และทรัพยากรอื่น ๆ เข้าด้วยกัน สร้างสรรค์กลไกระบบ รูปแบบการจัดการ นโยบายการใช้ที่ดิน ฯลฯ อย่างต่อเนื่อง เปลี่ยนข้อเสียให้เป็นข้อได้เปรียบ ส่งเสริมบูรณาการทางอุตสาหกรรม และสร้างระบบอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแบบผสมผสานที่เน้นการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ เช่น การท่องเที่ยวในทะเลทรายที่มีเอกลักษณ์ การท่องเที่ยวแม่น้ำฮวงโห การท่องเที่ยวในเมือง การท่องเที่ยวในชนบท และการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรมเพื่อการพักผ่อน

เขตพื้นที่ชาพอโถวได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือ "บันทึกภูมิศาสตร์ของประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง" เมื่อนานมาแล้วว่า เนินทรายจงเว่ย มีชื่อเดิมคือ 'ว่านหุตุย' ในสมัยราชวงศ์หยวน เนินทรายแห่งนี้ได้ขยายออกไปทางตะวันออกเฉียงใต้และสะสมเป็นเนินทรายขนาดใหญ่ และถูกเรียกว่า "ซาซาน" (ภูเขาทราย) ในช่วงต้นราชวงศ์หมิง ทรายจำนวนมากได้ถูกถมไปยังฝั่งทางเหนือของแม่น้ำฮวงโหและกองรวมกันเป็นเนินทรายสูง 100 เมตร และถูกเรียกว่า "ชาพอโถว" (หรือ เล่ย 2560: 437-443) ทะเลทรายนั้นเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในพื้นที่ชาพอโถว ในปีพ.ศ. 2498 สถานีวิจัยและสังเกตการณ์ระยะยาวที่ครอบคลุมและเก่าแก่ที่สุดของสถาบันวิทยาศาสตร์จีนได้ก่อตั้ง "สถานีทดลองวิจัยทะเลทรายซาโปโถว" ต่อมาในปี พ.ศ. 2501 ได้มีการสร้างและเปิดสัญจรทางรถไฟ "เปาโถว-หลานโจว" ที่ได้ผ่านพื้นที่ทะเลทรายกว่า 40 กิโลเมตร ทางรถไฟสายนี้ได้สร้าง "ระบบป้องกันทางรถไฟเส้นทางเปาโถว-หลานโจว" ที่มีลักษณะพิเศษของทางรถไฟสายทะเลทรายของจีน ต่อมาในปี พ.ศ. 2527 ได้มีการก่อตั้งเขตอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติหนึ่งซึ่งจงเหว่ยชาพอโถว และในปีพ.ศ. 2537 เขตอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งนี้ได้รับการเลื่อนตำแหน่งให้เป็นเขตอนุรักษ์ธรรมชาติเชิงนิเวศทะเลทรายแห่งชาติแห่งแรกของจีน เนื่องจากเป็นหนึ่งในเจ็ดประเภทเขตอนุรักษ์ธรรมชาติเชิงนิเวศทะเลทรายแห่งชาติที่ก่อตั้งขึ้นในประเทศ จึงดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวจีนและชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ในปี พ.ศ. 2550 เขตชมทัศนียภาพชาพอโถว ได้รับการอนุมัติอย่างเป็นทางการจากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งชาติให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับชาติ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เขตชมทัศนียภาพได้พัฒนาเอกลักษณ์วัฒนธรรมทะเลทราย วัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห และวัฒนธรรมภูมิลำเนาดวงดาว เพื่อการสร้างจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวในทะเลทรายของจีน

สำหรับการศึกษาลักษณะทางนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ ผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่ตัวแทน 3 แห่งโดยพิจารณาจากที่ตั้งที่เชื่อมต่อระหว่างทะเลทราย พื้นที่ทรัพยากรแม่น้ำฮวงโห และพื้นที่การคมนาคม พื้นที่เหล่านี้มีลักษณะเชิงพื้นที่ที่ค่อนข้างมีอัตลักษณ์และมีความโดดเด่น โดยมีโครงสร้างแบบดั้งเดิม หมู่บ้านเหล่านี้มีความสามารถอนุรักษ์ไว้ได้จนถึงทุกวันนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาของพวกเขามีความสามารถในการปรับตัวอย่างมากกับพื้นที่ทางนิเวศและพื้นที่ทางสังคม หมู่บ้านแบบดั้งเดิมมีองค์ประกอบด้านทางธรรมชาติ เศรษฐกิจ สังคม ระบบนิเวศ และอื่นๆ หลายประการ รวมถึงผลกระทบที่ซับซ้อนของปัจจัยทางธรรมชาติและปัจจัยมนุษย์ในช่วงเวลาที่ยาวนาน การวิจัยเชิงพื้นที่ซึ่งตามที่แสดงในภาพที่ 2

ภาพ 2 แผนที่แสดงตำแหน่งหมู่บ้านตัวแทนในการวิจัยเขตพื้นที่ซาพอโถว

หมู่บ้านซาพอโถว ตั้งอยู่ที่เมืองหยิงสุยเฉียว อยู่ห่างจากตัวเมืองจงเหว่ย 16 กิโลเมตร บนที่ราบฉงจีของแม่น้ำฮวงโห ทิศใต้ติดกับแม่น้ำฮวงโห ทิศตะวันตกคือพื้นที่ทัศนียภาพซาพอโถว ทิศเหนือเชื่อมต่อไปยังขอบด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลทรายเถิงเกอ ซึ่งเป็นหนึ่งใน 20 พื้นที่สำคัญสำหรับการควบคุมการแปรสภาพเป็นทะเลทรายในประเทศ เขตปกครองครอบคลุมพื้นที่ 0.64 ตารางกิโลเมตร มีประชากรรวม 499 คน เป็นหมู่บ้านสำคัญของการท่องเที่ยวชนบทในประเทศ สถานที่แห่งนี้ประกอบไปด้วยภูมิประเทศทางธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ภูเขา และโอเอซิส สถานที่แห่งนี้มีทั้งลักษณะขรุขระและสง่างามของภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ตลอดจนความสวยงามและความเป็นเอกลักษณ์ของภูมิภาคทางตอนใต้ได้ และฝังรากลึกด้วยวัฒนธรรมการทำไร่ไถนาและวัฒนธรรมการเลี้ยงสัตว์แบบเร่ร่อน ในขณะเดียวกันการเกิดขึ้นของพายุทราย ทำให้ผลพวงการจัดการสภาพแวดล้อมทะเลทรายและการอพยพของระบบนิเวศได้กลายเป็นหนึ่งในองค์ประกอบทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่สำคัญ สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นพื้นฐานเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมท้องถิ่น เนื่องจากมีพื้นที่ใกล้เคียงกับเขตทัศนียภาพซาพอโถว ชาวบ้านในท้องถิ่นจึงได้ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีเอกลักษณ์เฉพาะในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบทและห่วงโซ่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อีกทั้งยังมีปัจจัยและแนวโน้มการพัฒนาตลาดที่ดีอีกด้วย ผลผลิตทางการเกษตรหลักของหมู่บ้านซาพอโถวส่วนใหญ่

ใหญ่คือ ข้าวเปลือก ข้าวโพด ข้าวสาลี รวมถึงอุตสาหกรรมผลไม้ และโรงเรือนผัก นอกจากนี้ยังอาศัย อุตสาหกรรมการปลูกต้นกล้า การเลี้ยงสัตว์ และอุตสาหกรรมเพาะพันธุ์สัตว์ปีกเพื่อเพิ่มผลประโยชน์ทาง เศรษฐกิจ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงอุตสาหกรรมการเกษตรแบบ ดั้งเดิมในท้องถิ่นให้เป็นอุตสาหกรรมบริการการท่องเที่ยวที่ต้อนรับและให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

ตารางที่ 1 ทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายหมู่บ้านซาฟอโถว (ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย)

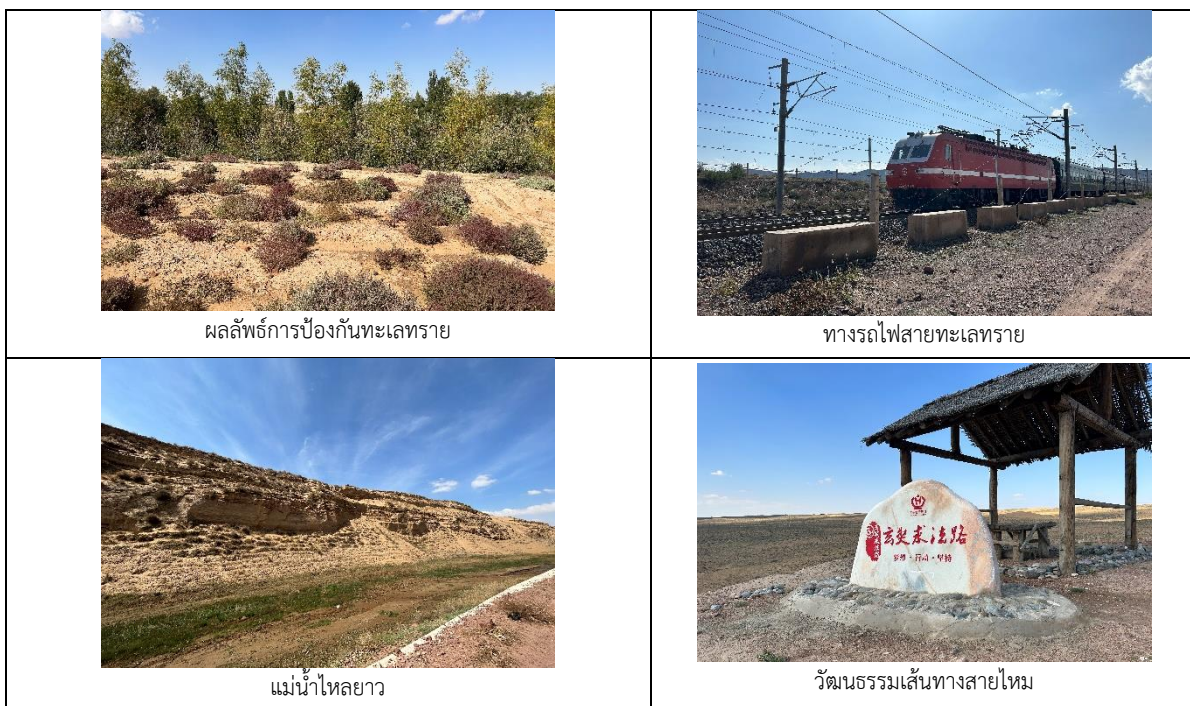
ทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายหมู่บ้านซาฟอโถว	
ทรัพยากรนิเวศน์	ทรัพยากรวัฒนธรรม
	
ทะเลทราย	บ้านตระกูลถง
	
แม่น้ำฮวงโห	ผลลัพธ์การป้องกันทะเลทราย
	
อุตสาหกรรมโซล่าเซลล์	การท่องเที่ยวเชิงเกษตร

 การท่องเที่ยวเขตซาฟอโถว	 การอพยพทางนิเวศน์
 การเกษตรเชิงนิเวศน์	 วัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห

หมู่บ้านฉางหลิวสู่ย อยู่ในเมืองหยิงสู่ยเฉียว เขตซาฟอโถว อยู่ห่างจากตัวเมืองจงเหว่ย 30 กิโลเมตร ทิศเหนือมีอาณาเขตติดกับทะเลทรายเถิงเก๋อ ทิศใต้ติดกับเส้นทางรถไฟ เปาโถว-หลานโจว เขตปกครองครอบคลุมพื้นที่ 0.5 ตารางกิโลเมตร มีประชากรรวม 500 คน หมู่บ้านฉางหลิวสู่ยเป็นจุดเชื่อมต่อของ 3 มณฑลได้แก่ มณฑลหนิงเซียะ มณฑลกานซู และเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน มีทรัพยากรนิเวศทางธรรมชาติที่เป็นเขตทัศนียภาพธรรมชาติ ได้แก่ พื้นที่ราบทะเลทราย หุบเขาลึก และโอเอซิส รวมไปถึงทรัพยากรวัฒนธรรม เช่น ร่องรอยของเส้นทางสายไหมโบราณ ร่องรอยการใช้ชีวิตของมนุษย์โบราณ ภาพแกะสลักบนหิน และผลลัพธ์จากการจัดการ “กำแพงฟางหมากรุก”

ตารางที่ 2 ทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายหมู่บ้านฉางหลิวส่วย (ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย)

ทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายหมู่บ้านฉางหลิวส่วย	
ทรัพยากรนิเวศน์	ทรัพยากรวัฒนธรรม
 เนินทราย	 วัฒนธรรมการป้องกันทะเลทราย
 อ่างเก็บน้ำ	 สิ่งปลูกสร้างในหมู่บ้าน
 โอเอซิส	 ซากปรักหักพังวัฒนธรรม
 แปลงเกษตร	 การปกป้องระบบนิเวศน์

หมู่บ้านหนานฉางทาน เป็นเขตปกครองท้องถิ่นเชียงซาน อยู่ห่างจากตัวเมืองจางเว่ย 70 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่พรมแดนที่ติดต่อกันของมณฑลหนิงเซีย และมณฑลกานซู เป็นหมู่บ้านแรกที่แม่น้ำ ฮวงโหไหลเข้าสู่ มณฑลหนิงเซีย คาบสมุทรโค้งของหมู่บ้านครอบคลุมพื้นที่ 195.4 ตารางกิโลเมตรและมีประชากรรวมกว่า 1,260 คน เป็นหมู่บ้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ ปัจจุบันในพื้นที่มีต้นสาหลี่และ พุทรามากกว่า 3,000 ต้น โดยต้นที่เก่าแก่ที่สุดมีอายุถึง 400 ปี และมีต้นสาหลี่เกือบ 100 ต้นที่มีอายุมากกว่า 300 ปี ในช่วงทศวรรษ 1980 นักวิชาการที่เกี่ยวข้องระบุจากการวิจัยว่า 70% ของชาวบ้านในหมู่บ้านหนาน ฉางทานเป็นลูกหลานของ สกุลท้าวปา ประชาชาติต่างเชียง ซึ่งเป็นสมาชิกของราชวงศ์เซียตะวันตก อาคารต่างๆ ใน หมู่บ้านเป็นสถานที่เก็บโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมตลอดจนร่องรอยของรูปภาพ และข้อความทาง ประวัติศาสตร์ นอกจากนี้ ยังมีการค้นพบโบราณวัตถุที่อยู่อาศัยของมนุษย์ในสมัยราชวงศ์ฉิน ฮั่น หยวน และห มิงบนแนวหน้าผาทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือของหมู่บ้าน ขณะนี้มีมากกว่า 10 ครั้วเรือนในหมู่บ้านที่เปิด ฟาร์มสเตย์ ต้นสาหลี่และพุทราในหมู่บ้าน แหล่งภาพวาดหินยุคก่อนประวัติศาสตร์ แหล่งกักหน้ำโบราณ กำแพงเมืองจีนของราชวงศ์ฉิน และภูมิทัศน์ธรรมชาติที่มีลักษณะเฉพาะทั้งสองฝั่งของแม่น้ำฮวงโห ได้ กลายเป็นทรัพยากรที่มีเอกลักษณ์สำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

ตารางที่ 3 ทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายหมู่บ้านหนานฉางทาน (ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย)

ทรัพยากรเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายหมู่บ้านหนานฉางทาน	
ทรัพยากรนิเวศน์	ทรัพยากรวัฒนธรรม
	
แม่น้ำฮวงโห	วัฒนธรรมสกุลทัวปา
	
ไม้ผลร้อยปี	สิ่งปลูกสร้างในหมู่บ้าน
	
เขตกูเขา	ซากปรักหักพังท่าเรือ
	
ที่นา	เทศกาลดอกสาหล่า

1.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบสมานชีวินในการพัฒนาบูรณาการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในหมู่บ้านพื้นที่ชาพอัถว

ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในท้องที่มีความอุดมสมบูรณ์ และส่งเสริมกัน

รายงานผลงานของรัฐบาลที่เผยแพร่เมื่อปลายเดือนธันวาคม 2566 ระบุว่าเขตชาพอัถวได้ต้อนรับนักท่องเที่ยว 10.54 ล้านคนในปี 2566 และสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว 6.73 พันล้านบาท ในปี 2566 เขตชาพอัถวได้รับเลือกให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมวัฒนธรรมแห่งชาติกลุ่มแรกเพื่อเพิ่มศักยภาพ และฟื้นฟูชนบท ต่อมาได้ประสบความสำเร็จในการจัดเทศกาลดอกสาลีหมู่บ้านหนานฉางทาน และยังได้รับเลือกเป็นหมู่บ้านการท่องเที่ยวชนบทนำร่องของหมู่บ้านฉางหลิวส่วยอีกด้วย (สำนักงานเขตชาพอัถว, 2566) หมู่บ้านที่เป็นกลุ่มตัวอย่างวิจัยทั้งสามแห่งตั้งอยู่บนขอบทะเลทรายเถิงเก๋อในเขตพื้นที่ ชาพอัถว สภาพแวดล้อมทางทางภูมิศาสตร์ที่ซับซ้อนและปัจจัยของสภาพภูมิอากาศทำให้เขตพื้นที่ชาพอัถว มีทรัพยากรทางนิเวศวิทยาที่อุดมสมบูรณ์และมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ด้วยความช่วยเหลือของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศหลักสองแห่ง ได้แก่ เขตอนุรักษ์ธรรมชาติแห่งชาติชาพอัถว และสถานที่ท่องเที่ยวเขตทัศนียภาพชาพอัถวระดับ 5A โดยอาศัยทรัพยากรระบบนิเวศในทะเลทรายและทรัพยากรธรรมชาติของแม่น้ำฮวงโห วัฒนธรรมการเกษตร แหล่งโบราณสถานของมนุษย์โบราณ วัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์ของชนกลุ่มน้อย และวัฒนธรรมเส้นทางสายไหม รวมถึง แหล่งโบราณสถานทางการทหาร และหมู่บ้านที่มีลักษณะเฉพาะ ช่วยให้หน่วยสมานชีวินทั้งสามมีทั้งทรัพยากรท่องเที่ยวที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีความแตกต่างกัน มีพื้นที่พื้นที่อยู่

ติดกัน ทำให้มีข้อได้เปรียบของการบูรณาการทรัพยากรภายใต้เบื้องหลังที่เปราะบางและสภาพแวดล้อมอ่อนไหวต่อการแปรสภาพเป็นทะเลทราย อีกทั้งหลังจากการบูรณาการทรัพยากรท่องเที่ยวภายใต้ความสัมพันธ์แบบสมานชีวินนั้นทำให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสูง (หยวน ชุนซิง 1998: 101-105)

พื้นที่หมู่บ้านติดกัน การคมนาคมสะดวกสบาย

หมู่บ้านชาพอโถว หมู่บ้านฉางหลิวส่วย และหมู่บ้านหนานฉางทาน ล้วนอยู่ในเขตชาพอโถว เมืองจงเว่ย มณฑลหนิง หมู่บ้านชาพอโถวมีศูนย์กลางอยู่ที่เขตทัศนียภาพชาพอโถว โดยอยู่ห่างจากเขตทัศนียภาพชาพอโถว 28 กิโลเมตร ใช้เวลาขับรถ 32 นาที หมู่บ้านฉางหลิวส่วย อยู่ห่างจากเขตทัศนียภาพชาพอโถว 44 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางโดยรถยนต์ 50 นาที หมู่บ้านหนานฉางทาน อยู่ห่างจากเขตทัศนียภาพชาพอโถว 95 กิโลเมตร ใช้เวลาขับรถ 2 ชั่วโมง ทางด่วนติงอู่และทางหลวงหมายเลข 338 ช่วยให้ทั้งสามหมู่บ้านสามารถไปมาหาสู่กัน ได้สะดวกสบายผ่านการเชื่อมต่อกันแบบผสมผสานระหว่างการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม ในโครงสร้างของระหว่างหมู่บ้านทั้งสามนี้ มีความคล้ายคลึงกันในด้านกลุ่มชาติพันธุ์ วิถีชีวิต ประเพณี และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการวางรากฐานสำคัญสำหรับการอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิม (หลินหมิงส่วย และคณะ 2565 : 504-518) การแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจและการค้า การไปมาหาสู่กันของประชากร และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างหมู่บ้านทำให้เกิดสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมที่ยอดเยี่ยมสำหรับหน่วยสมานชีวินในหมู่บ้าน

ทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งของทะเลทรายและแม่น้ำฮวงโห

เขตพื้นที่ชาพอโถวตั้งอยู่บนขอบของทะเลทรายเถิงเก๋อ เมืองจงเว่ย มณฑลหนิงเซียะมีทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็น ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ภูเขาสูง หรือโอเอซิส ปี พ.ศ. 2527 เขตปกครองตนเองกลุ่มชาติพันธุ์หุย มณฑลหนิงเซียะ ได้จัดสถานที่แห่งนี้ให้เป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวกลุ่มแรกของมณฑลหนิงเซียะ จากการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวทะเลทรายตลอด 30 ปี เขตพื้นที่ชาพอโถวได้รับการสถาปนาเป็นเขตอนุรักษ์ธรรมชาติระดับชาติ และ แหล่งท่องเที่ยวทัศนียภาพของชาติระดับ 5A กิจกรรมการท่องเที่ยวได้เพิ่มรายรับในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการที่เกี่ยวข้อง กระตุ้นการพัฒนาของอุตสาหกรรมบริการในเขตพื้นที่ชาพอโถว ในขณะเดียวกันเขตพื้นที่ชาพอโถวตั้งอยู่บริเวณตอนกลางและตอนบนของกลุ่มน้ำเหลือง ซึ่งไหลผ่านเขตชาพอโถวเป็นระยะทาง 114 กิโลเมตร ทำให้เต็มไปด้วยทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์ของแม่น้ำฮวงโหปัจจุบันมีสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ได้รับการคุ้มครองในระดับชาติ 4 แห่ง ได้แก่ ภาพวาดหินด้ามยี่ตี้, ซากปรักหักพังเหมืองทองแดง ภูเขาเจ้าปี้, วัดเกาเมี่ยวเป่าอาน และบางส่วนของกำแพงเมืองจินราชวงศ์หมิง รวมถึงสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ได้รับการคุ้มครองในระดับเขตปกครองตนเอง 7 แห่ง เช่น ซากปรักหักพังเตาเผาเครื่องลายครามเซียะเหอเหยียน, ซากปรักหักพัง เตาเผาอิฐตัววาน, ซากปรักหักพังที่อยู่อาศัยบ่อน้ำชื้อเหยียนซีเซียะ, ซากปรักหักพังเมืองชื้อเหยียนจิง และโรงบ่มไวน์จงเว่ย ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของ

แม่น้ำฮวงโหจึงมีความอุดมสมบูรณ์เป็นอย่างมาก ด้วยความนิยมที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นและการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ซาปอโถวแม้จะมีส่วนช่วยในการเพิ่มประสบการณ์การท่องเที่ยว แต่กลับส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศของทะเลทราย ทัศนียภาพของทะเลทราย และการอนุรักษ์ระบบนิเวศของกลุ่มแม่น้ำฮวงโห การบรรจบกันของการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวในทะเลทรายและกิจกรรมการสัมผัสประสบการณ์แม่น้ำฮวงโหย่งก่อให้เกิดปัญหาความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่ลดลงและแรงดึงดูดของแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่เพียงพอ การบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ซาปอโถวจะช่วยปรับแต่งลักษณะการท่องเที่ยวของพื้นที่ซาปอโถว ยกกระดับประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว สร้างความตระหนักรู้ถึงคุณค่าร่วมกันของการสร้างการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวในทะเลทราย การท่องเที่ยวแบบสัมผัสประสบการณ์ รวมถึงคุณค่าของเขตพื้นที่ซาปอโถว และบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาอย่างยั่งยืน (หลี่ หยุน และคณะ 2564: 115-119)

2. นโยบายการภายใต้ความสัมพันธ์แบบสมานชีวิของทรัพยากรการท่องเที่ยวระดับภูมิภาค

2.1 ความเป็นมาของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาปอโถว

โดยทั่วไปทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง ทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่แน่นอนและสามารถกระตุ้นการท่องเที่ยวและสร้างแรงจูงใจในการเดินทางที่หลากหลาย โดยมีสิ่งที่น่าสนใจดึงดูดสำหรับนักท่องเที่ยวและสามารถตอบสนองความต้องการการเดินทางของนักท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจ สังคม ระบบนิเวศและอื่นๆ มีประโยชน์อย่างครอบคลุมต่อปัจจัยที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุต่างๆ ทรัพยากรทางนิเวศวัฒนธรรมของสถานที่ท่องเที่ยวถูกกำหนดโดยองค์ประกอบของพื้นที่ธรรมชาติ พื้นที่ธรรมชาติเป็นพาหะในการผลิตและบริโภคผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวจะมาพร้อมกับวิวัฒนาการของโครงสร้างเชิงพื้นที่เสมอ (Ren Yisheng, 2022: 551-567)

ตารางที่ 4 จำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ซาปอโถวในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา

ดัชนี	2019	2020	2021	2022	2023
จำนวนนักท่องเที่ยว (ล้านคน)	6.8	3.708	8.23	7.7	10.54
อัตราการเพิ่ม (ร้อยละ)	11.8%	-45.88%	122.3%	-15.0%	50.57%

แหล่งข้อมูล: รายงานการทำงานของรัฐบาลเขตซาปอโถว เมืองจงเว่ย (พ.ศ. 2563-2567), กระดานข่าวสถิติการพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวหนิงเซีย (พ.ศ. 2562-2566)

ตารางที่ 5 รายได้ในพื้นที่ชาพอโลวในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา

ดัชนี	2019	2020	2021	2022	2023
รายรับการท่องเที่ยว (ร้อยละ)	55.2	37.2	57.25	58	67.3
อัตราการเพิ่ม (ร้อยละ)	11.29%	-32.6%	53.7%	1.31%	15.69%

แหล่งข้อมูล: รายงานการทำงานของรัฐบาลเขตชาพอโลว เมืองจวงเว่ย (พ.ศ. 2563-2567), กระดานข่าวสถิติการพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวหนึ่ง
เซีย (พ.ศ. 2562-2566)

2.2 นโยบายการพัฒนาของการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ ชาพอโลวเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาพื้นที่ชาพอโลวเป็นผู้นำด้านการท่องเที่ยว และตำแหน่งเชิงกลยุทธ์ของ
อุตสาหกรรมบริการสมัยใหม่ เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมมี
ความโดดเด่นมากขึ้น ด้วยความเป็นผู้นำในด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทำให้ตำแหน่งทางกลยุทธ์ของ
อุตสาหกรรมบริการสมัยใหม่อย่างการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีความโดดเด่นมากยิ่งขึ้นในการพัฒนาเศรษฐกิจ
สังคม ในปี พ.ศ. 2564 สำนักงานรัฐบาลประชาชนเทศบาลเมืองจวงเว่ยได้เผยแพร่ "แผนปฏิบัติการการพัฒนา
คุณภาพสูงของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเทศบาลเมืองจวงเว่ย" ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าเขตชาพอ
โลว เมืองจวงเว่ย กำลังดำเนินการอย่างเต็มกำลังในการสร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของเขตชาพอโลวให้เป็น
“ภูมิลำเนาแห่งดวงดาว เมืองผืนน้ำแห่งทะเลทราย” โดยการพัฒนาจะใช้พื้นที่เขตทัศนียภาพชาพอโลวเป็น
หลัก และใช้ทะเลทราย แม่น้ำฮวงโห ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว ชนบท รวมถึงข้อได้เปรียบด้านทรัพยากร
ต่าง ๆ ในการพัฒนาระบบนิเวศ และผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่เน้นด้านสุขภาพและการศึกษา พัฒนา
พื้นที่คุณภาพแกนกลางของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในทะเลทราย ซึ่งมีเขตทัศนียภาพชาพอโลวเป็นแกน
หลัก และใช้เส้นทางการท่องเที่ยว 2 เส้นทาง ได้แก่ “เส้นทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนแม่น้ำฮวงโห”
และ “เส้นทางการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนในเขตเมือง” เป็นพื้นที่รวบรวมแหล่งพักผ่อนสำหรับอุตสาหกรรม
หลัก 4 อุตสาหกรรมได้แก่ อุตสาหกรรมผัก, อุตสาหกรรมแอปเปิ้ล, อุตสาหกรรมเซลเลนียม และ อุตสาหกรรม
เก๋ากี้ ในปี พ.ศ. 2565สำนักงานรัฐบาลประชาชนเขตชาพอโลวได้ออกประกาศจากสำนักงานรัฐบาลประชาชน
เขตชาพอโลว เมืองจวงเว่ย เกี่ยวกับการออก "แผนยุทธศาสตร์ชาติห้าปี แผนที่ 14 เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม
บริการสมัยใหม่ในเขตชาพอโลว" ซึ่งรวมถึงจุดยืนในการพัฒนาของหมู่บ้านฉางหลิวส่วยเพื่อสร้างหมู่บ้านที่มี
เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเส้นทางสายไหม จุดยืนในการพัฒนาหมู่บ้านชาพอโลวเพื่อสร้างลานบ้านพื้นบ้าน
มณฑลหนึ่งเซียที่สวยงาม และจุดยืนในการพัฒนาหมู่บ้านหนานฉางทานเพื่อพัฒนาหมู่บ้านโบราณริมฝั่ง
แม่น้ำฮวงโห ได้รับการชี้แจงอย่างชัดเจน นโยบายแผนการพัฒนาเหล่านี้เป็นหลักประกันที่มีประสิทธิภาพ
สำหรับการพัฒนาความสัมพันธ์แบบสมานฉันท์ในระยะยาวและมั่นคงระหว่างหน่วยสมานฉันท์ของหมู่บ้านต่าง

ๆ ในเขตพื้นที่

2.3 หมู่บ้านดั้งเดิมชาวพอลัว ได้พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมผ่านการทำซ้ำเชิงพื้นที่เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของภูมิภาค

1) การเกิดพื้นที่ของพื้นที่วัตถุเปลี่ยนจากพื้นที่กว้างขวางแบบดั้งเดิมไปสู่พื้นที่หนาแน่นในสมัยใหม่ พื้นที่วัฒนธรรมเปลี่ยนจากวัฒนธรรมการทำฟาร์มแบบดั้งเดิมเป็นการสื่อสารวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม และพื้นที่ทางจิตวิญญาณเปลี่ยนจากการรับรู้และการควบคุมทะเลทรายเป็นแนวคิดทางนิเวศวิทยา

2) พื้นที่วัตถุของพื้นที่อยู่อาศัยเปลี่ยนจากวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมเป็นวิถีชีวิตที่สะดวกสบาย พื้นที่วัฒนธรรมเปลี่ยนจากวัฒนธรรมชนบทเป็นวัฒนธรรมการดำรงชีวิต และพื้นที่ทางจิตวิญญาณเปลี่ยนจากความเรียบง่ายและการปฏิบัตินิยมเป็นความเชื่อมั่นทางวัฒนธรรม

3) พื้นที่วัตถุของพื้นที่นิเวศเปลี่ยนจากการเติบโตอย่างอิสระไปสู่การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง พื้นที่ทางวัฒนธรรมเปลี่ยนจากมุมมองดั้งเดิมของธรรมชาติไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนทางนิเวศน์ และพื้นที่ทางจิตวิญญาณเปลี่ยนจากแนวคิดทางนิเวศแบบดั้งเดิมไปเป็นแนวคิดของการพัฒนาที่ยั่งยืน

ผลสรุปและการอภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยหมู่บ้านตัวแทน 3 แห่งในพื้นที่ชาพอโลว พบว่าสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ และทรัพยากรหมู่บ้านดั้งเดิมในพื้นที่ชาพอโลว มีลักษณะโดดเด่น การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมสามารถส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของพื้นที่ชาพอโลว. สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อแรก พบว่าพื้นที่ชายขอบของทะเลทรายเท็งเกอ ในพื้นที่ชาพอโลวอุดมไปด้วยทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา ความสัมพันธ์ทางภูมิศาสตร์ และลักษณะภูมิอากาศ รวมถึงวัฒนธรรมยุคก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ,วัฒนธรรมนิเวศน์,วัฒนธรรมควบคุมทะเลทราย,วัฒนธรรมแม่น้ำเหลือง ฯลฯ ลักษณะเด่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของหลี่จินเฟิง (2558: 174-175) เกี่ยวกับทรัพยากรนิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ชาพอโลว ทรัพยากรวัฒนธรรมเทศกาลพื้นบ้าน และทรัพยากรธรรมชาติทางนิเวศวิทยา ซึ่งเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวอันเป็นเอกลักษณ์ของ ชาพอโลว และสามารถเสริมสร้างความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรมของชาพอโลวได้ ขณะเดียวกัน พบว่าระดับของการใช้ประโยชน์และการพัฒนาทรัพยากรทะเลทรายและแม่น้ำฮวงโหในพื้นที่ชาพอโลวนั้นไม่สูงนัก ซึ่งส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นในการกระจายตัวของทรัพยากรลักษณะเฉพาะเชิงพื้นที่ การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวต่ำ และวิธีการแสดงวัฒนธรรมเดียว . บุรณาการทรัพยากรอวกาศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม มอบทางเลือกการเดินทางที่หลากหลายแก่นักท่องเที่ยว และเพิ่มประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิง

นิเวศและวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนใครในพื้นที่ชาพอโถว

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่สอง การพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถว จำเป็นต้องบูรณาการทรัพยากรการตั้งถิ่นฐานเชิงพื้นที่เข้ากับทรัพยากรทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรม รวมถึงสภาพแวดล้อมทางนิเวศ ภูมิทัศน์วัฒนธรรม พื้นที่วัฒนธรรม พื้นที่การคมนาคม พื้นที่ใช้สอย ฯลฯ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถว ควรส่งเสริมการพัฒนาร่วมกันของทรัพยากรเชิงพื้นที่ที่ใกล้ชิดทางภูมิศาสตร์ (ชรีอเล่ย์ และคณะ, 2461 : 437-443) การค้นพบหลักคือ หมู่บ้านทั้งสามแห่งที่อยู่ในขอบเขตของการศึกษาวิจัยในปัจจุบันมีลักษณะทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรมที่ชัดเจน ขณะเดียวกัน พบว่าโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชิงนิเวศยังไม่สมบูรณ์แบบเพียงพอ รัฐบาล และชาวบ้านจำเป็นต้องชี้แจงเป้าหมายการบริการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชิงนิเวศเพิ่มเติม กำหนดตัวชี้วัดการประเมินผลสำหรับสภาพแวดล้อมการบริการและให้บริการปกป้องสิ่งแวดล้อมแก่นักท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมของพื้นที่ที่สะดวกสบายและปลอดภัย

ตามนโยบายที่ออกโดยรัฐบาลภูมิภาคชาพอโถวว่าด้วย การส่งเสริมการพัฒนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถว เราจะส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถว ด้วยสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศพื้นที่ชาพอโถว ระดับ 5A เป็นแกนหลักในการจัดการแบบบูรณาการของทรัพยากรการท่องเที่ยวโดยรอบจึงสอดคล้องกับ หลักสูตรและคณะ (2561: 106-112) ลักษณะทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรมสามารถจัดหาทรัพยากรและโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการบูรณาการในขณะที่ทรัพยากรการท่องเที่ยว ขนาดและประเภทของการวิจัยทำให้เกิดเงื่อนไขที่หลากหลายสำหรับการบูรณาการตามเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม เราจะยังคงพัฒนาทรัพยากรทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ทางวัตถุอย่างลึกซึ้งต่อไปผ่านการส่งเสริมวัฒนธรรมทางวัตถุ แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการผลิตและวิถีชีวิตในระดับภูมิภาคผ่านการส่งเสริมวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และพัฒนาการท่องเที่ยวที่เน้นประสบการณ์กิจกรรม. นอกจากนี้จะเน้นย้ำถึงคุณลักษณะทางวัฒนธรรมแล้ว ยังช่วยเผยแพร่นิเวศวัฒนธรรมของพื้นที่ชาพอโถวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ชาพอโถว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 จากผลการวิจัย การศึกษาได้กล่าวถึงบทบาทของวัฒนธรรมทะเลทรายในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมทะเลทรายในพื้นที่ชาพอโถว ในแง่ของข้อเสนอแนะการวิจัย เราควรมุ่งเน้นไปที่การสำรวจทรัพยากรวัฒนธรรมของภูมิภาคในการวิจัยครั้งต่อไป และรวมสองสายหลักของทะเลทรายและแม่น้ำฮวงโหเข้ากัน "วัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห + วัฒนธรรมการเกษตร + หมู่บ้านโบราณ", "วัฒนธรรมแม่น้ำฮ

วงโห + วัฒนธรรมทะเลทราย + การศึกษาเชิงนิเวศน์" "วัฒนธรรมทะเลทราย + วัฒนธรรมเส้นทางสายไหม + อุตสาหกรรมสมัยใหม่" "วัฒนธรรมทะเลทราย + อุตสาหกรรมสมัยใหม่ + การพักผ่อนและความบันเทิง" "วัฒนธรรมทะเลทราย + วัฒนธรรมเชิงนิเวศน์ + การผจญภัย" และทรัพยากรอื่น ๆ ได้รับการบูรณาการเพื่อสร้างความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวระดับหลายเป้าหมายและหลายแขนง รูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในทะเลทรายซาฮารา สามารถส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวและขับเคลื่อนการพัฒนาระดับภูมิภาค

1.2 จากผลการวิจัย มีการอภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทบาทของการบูรณาการทรัพยากรในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฮารา ในมุมมองของการเสนอแนะด้านนโยบาย ประการแรก เราควรส่งเสริมความร่วมมือกันระหว่างเจ้าของทรัพยากรที่เกี่ยวข้องในภูมิภาคผ่านบริการของรัฐ การจัดการธุรกิจ และการมีส่วนร่วมของชุมชน และพัฒนาผ่านการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางนิเวศ การเสริมทรัพยากรวัฒนธรรม การร่วมก่อสร้างสถานที่ท่องเที่ยว และการท่องเที่ยว กิจกรรมร่วมส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมภูมิภาคอย่างยั่งยืน ประการที่สอง เยาวชนในภูมิภาคควรได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชิงนิเวศ และมีบทบาทเป็นผู้บรรยายในการปกป้องและสืบทอดวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของภูมิภาค

1.3 ในด้านข้อเสนอแนะทางวิชาการ ควรเสริมสร้างการวิจัยด้านการศึกษาาระบบนิเวศของนักท่องเที่ยว การศึกษาของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมการท่องเที่ยว ประสบการณ์ทางวัฒนธรรม และบรรทัดฐานพฤติกรรมการท่องเที่ยวอื่น ๆ มีผลกระทบสำคัญต่อการเผยแพร่ การคุ้มครอง และประสบการณ์ของสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ ซึ่งจะส่งเสริมการรับรู้ของนักท่องเที่ยวต่อการสร้างวัฒนธรรมทางนิเวศวิทยาและเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสำคัญใน การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

2.1 การวิจัยควรเจาะลึกเกี่ยวกับกลไกผลกระทบของนโยบาย การดำเนินธุรกิจและการจัดการลักษณะทางนิเวศวัฒนธรรมของภูมิภาค ทรัพยากรการท่องเที่ยว และปัจจัยอื่น ๆ เกี่ยวกับการบูรณาการทรัพยากรลักษณะทางนิเวศวิทยาและวัฒนธรรมของทะเลทรายในพื้นที่ซาฮารา

2.2 ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรมในพื้นที่ซาฮารา เสริมสร้างการจัดแสดงทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ซาฮาราอย่างรอบด้าน และเพิ่มภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวในภูมิภาค

References

- Cheng, Z. (2019). Research on Optimization of Desert Tourism Resource Spatial Structure in China Based on Social Network Analysis. *Inner Mongolia Science & Technology and Economy*, (08), 10-12. doi:CNKI:SUN:NMKJ.0.2019-08-004.
- Dang, X. H., Li, X. Y., Liu, J., Meng, Z. J., Bai, S. H., Zhai, B., & Liu, B. (2022). Current Situation and Development Prospect of Desert Tourism Resources Development and Utilization in China. *Journal of Arid Land Resources and Environment*, (07), 194-201. doi:10.13448/j.cnki.jalre.2022.191.
- Dong, R. J., Dong, Z. B., & Cao, X. Y. (2014). Spatial Structure and Main Functional Zoning of Desert Tourism Resources in China. *Journal of Desert Research*, (02), 582-589.
- Jiang, P. (2020). Path Selection for Green Development in Ecologically Fragile Areas—An Empirical Study of Tongyuan Village in Shapotou, Ningxia. *Journal of Poyang Lake*, (03), 52-60+125-126. doi:CNKI:SUN:PYHX.0.2020-03-008.
- Li, D. H., Hao, M. X., & Zhu, H. (2018). Integration Research on Boundary Symbiotic Tourism Resources from the Perspective of Game Theory—A Case Study of Dabie Mountain in Area. *Journal of Jiangnan University (Humanities & Social Sciences Edition)*, (06), 106-112. doi:CNKI:SUN:WXQS.0.2018-06-016.
- Li, J. F. (2015). Analysis of the Development and Utilization of Desert Tourism Resources in Ningxia—Taking Shapotou Scenic Area in Ningxia as an Example. *Tourist Review (Fortnightly)*, (24), 174-175. doi:CNKI:SUN:LZHB.0.2015-12-117.
- Li, Y., Li, F., & Wang, H. (2021). Research on the Perception and Evaluation of Ningxia Comprehensive Tourism Destination Image—Based on Content Analysis of 5A-level Scenic Area Network Comments. *Times Economy*, (02), 115-119. doi:10.19463/j.cnki.sdjm.2021.02.030.
- Lin, M. S., Chen, Y. P., Li, W., Zeng, C. S., & Li, C. Y. (2022). Research on Ecological Adaptability Evaluation and Influencing Factors of Traditional Village Culture. *China Eco tourism*, (03), 504-518. doi:CNKI:SUN:STLY.0.2022-03-012.
- Ren, Y. S., Lu, L., & Han, Y. G. (2022). Research Framework of Tourism Resources from the Perspective of New Tourism Resource View. *Journal of Natural Resources*, (03), 551-567. doi:CNKI:SUN:ZRZX.0.2022-03-001.
- Sha Potou District People's Government Office. (December 2023). Government Work Report of Sha Potou District, Zhongwei City: Review of Work in 2023. Retrieved from <http://www.spt.gov.cn>
- Ningxia Hui Autonomous Region Bureau of Statistics. (April 2023). Statistical Bulletin on National Economic and Social Development of Ningxia Hui Autonomous Region in 2022: Tourism and Social Services. Retrieved from https://www.nx.gov.cn/zwgk/zfxxgk/fdzdgnr/tjxx_40901/tjgb_40903/
- Shi, L., Li, L. T., Zhang, G. L., Yang, P., & Gao, X. Y. (2016). Study on Tourism Environment Capacity of Desert Scenic Spots Based on LAC Theory—A Case Study of Sha Lake Tourist Area in Ningxia. *Journal of Desert Research*, (06), 1739-1747. doi:CNKI:SUN:ZGSS.0.2016-06-032.
- Shi, L., Li, L. T., Zhang, G. L., Yang, P., Gao, X. Y., & Zhao, Y. P. (2018). Research on Functional Zoning of Desert Tourism Main Body Based on Suitability Analysis—A Case Study of Shapotou Area in Zhongwei City, Ningxia. *Journal of Desert Research*, (02), 437-443.

- Sun, B. Y. (2021). Current Situation and Prospects of Desert-type Tourist Attractions Development in China. *Journal of Desert Research*, (01), 75-81.
- Wang, P., Wang, Y. J., Liu, X. P., Chen, X., & Kong, F. X. (2018). Research on Ecosystem Service Value of Sha Potou Area Based on RS and GIS. *Research of Soil and Water Conservation*, (04), 250-256. doi:10.13869/j.cnki.rswc.2018.04.037.
- Wang, X. J. (2019). Thinking on Integration of Traditional Culture of Northern Anhui and Huaihe Culture Tourism Resources Based on Regional Linkage Theory. *Regional Governance*, (43), 253-256. doi:CNKI:SUN:QYZL.0.2019-43-083.
- Xiji Ri. (2013). Exploration of Desert Tourism and Its Exploration of Desert Tourism Development in China (*Master's thesis, Inner Mongolia Normal University*). Retrieved from <https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CM>
-